

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/36/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817206155
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817206155.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu Prima banka, Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Y. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. X. XXX, XXX XX V. X., o zaplatenie 792,24 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/200/2017-173 zo dňa 23. mája 2018, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku III. o zamietnutí žaloby čo do zvyšku.
- II. Vo zvyšnej napadnutej časti, t.j. vo výroku II. iba čo do splatnosti priznanej sumy a čo do súvisiaceho výroku IV. o trovách konania rozsudok zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd konanie pokiaľ sa týka žaloby žalobcu ohľadom zaplatenia 20,- eur zastavuje.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 702,24,- eur a to všetko v mesačných splátkach po 20,- eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa toho, ktorého mesiaca na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do zaplatenia.
- III. Súd žalobu žalobcu, čo do zvyšku zamietla.
- IV. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 708 ods. 1, § 709 ods. 1, § 710, § 713 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 2, 4, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 145 ods. 2, § 232 ods. 3, 4, § 251 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 17.07.2013 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb na základe ktorej bol žalovanému zriadený účet, zároveň obsahom zmluvy bola Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty služieb elektronického bankovníctva. Predmetná zmluva neobsahuje žiadne náležitosti týkajúce sa úrokovej sadzby, doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je uvedený iba denný limit platobnej karty vo výške 1.000,- Eur. Dňa 18.11.2013 uzavrel žalobca so žalovaným v súvislosti so Zmluvou o zriadení účtu, Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte. Na základe tejto zmluvy banka zriadila klientovi povolené prečerpanie do výšky limitu 480,- Eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,90% p.a.. Žalovaný uviedol, že jeho čistý zárobok je 2,54 Eur a spolu s manželkou majú tri maloleté deti. R. poberá rodičovský príspevok asi 200,- Eur mesačne. Bývajú v rodičovskom dome, kde takisto musia určitou sumou prispieť na výdavky súvisiace s bývaním, preto môže zaplatiť na splátky 20,- Eur mesačne, inak mu nevychádza. Vedel povedať len to, že dostal 500,- Eur a doteraz uhradil 250,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uzatvorením zmluvy o bežnom účte vznikol formálne absolútny obchodný vzťah, ktorý sa spravuje ustanovením § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských úveroch. Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ďalej mal súd za preukázané, že časť debetného zostatku vo výške 90,00 Eur pozostáva z vyčíslených poplatkov za upomienky vo výške 60,- Eur a z poplatku za výzvu vo výške 30,- Eur. Žalobca sa domáhal žalovaného nároku z titulu úhrady debetného zostatku na účte žalovaného a úroku za nepovolené prečerpanie účtu vo výške 28% ročne. Na ťarchu účtu boli zaúčtované okrem reálne vykonaných obrátov smerujúcich k celkovému debetu aj vyššie poplatky. Pokiaľ ide o poplatky za upomienky vo výške 90,- Eur a poplatku za výzvu v sume 30,- Eur, tento nárok žalobcovi nepriznal. Súd mal za to že žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na predmetné poplatky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto mu súd žalobu v tejto časti spolu s príslušenstvom zamietol. Zároveň v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetné poplatky tak predstavujú iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Za neprijateľnú podmienku považoval aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa.

5. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal ani zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky žalovaným, ktoré sú uvedené v petite žaloby, t.j. vo výške 28% ročne. Sadzobník poplatkov nemôže predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov. Odkaz žalobcu v zmluve na sadzobník, resp. obchodné podmienky nie je možné považovať za dojednanie v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Súd je toho názoru, že všetky zmluvné dojednania nemusia byť súčasťou jednej listiny, avšak ani zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách majú byť záväzné pre zmluvné strany, musia byť výsledkom konsenzu obidvoch zmluvných strán a nepostačuje iba odkaz na listinné doklady, ktoré podľa zmluvy majú byť jej súčasťou bez toho, aby druhá zmluvná strana prejavila svoju vôľu byť nimi viazaná. Nároky žalobcu teda vyplývajú z VOP a Sadzobníka, na ktoré zmluva poukazuje. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že tak formulárová zmluva ako aj VOP a Sadzobník sú vopred predtlačené, vopred vypracované žalobcom ako dodávateľom. Tieto žalovaný ako spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť, nemá možnosť individuálne vyjednať ich znenie, tak aby bolo možné uzavrieť, že na ich znení sa veriteľ a klient dohodli v rámci zmluvnej voľnosti. Údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní nemôže byť považovaný za náležité, platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá aj na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok. Nemožno mať pochybnosti o to, že Sadzobník poplatkov koncipoval žalobca a spotrebiteľ nemohol jeho obsah ovplyvniť. Súd priznal žalobcovi sumu 702,24 Eur (po odrátaní 60,- Eur za upomienky a 30,- Eur za výzvu). Z vyššie uvedených dôvodov v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

6. Vzhľadom na sociálnu a finančnú situáciu žalovaného, súd mu povolil zaplatiť dlh, ktorý mu vznikol voči žalobcovi v 20,- eurových mesačných splátkach. Dlh voči žalobcovi bude mať splatený do 3 rokov.

7. O trovách konania rozhodol tak, že z uplatnenej sumy 1.009,20 Eur bolo žalobcovi priznaných 702,24 Eur, teda žalobca mal úspech v konaní 70% a neúspech 30%, čo predstavuje úspech žalovaného. Žalobcovi tak po odpočítaní úspechu žalovaného vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti zamietavej časti rozsudku a zároveň proti priznaniu možnosti splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Nárok na upomienku a výzvy vyplýva zo Sadzobníka poplatkov účinného ku dňu podpísania zmluvy. Zároveň ani zákon č. 129/2010 Z. z. neustanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, kde tento výklad potvrdil aj rozsudok súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Ďalej uviedol, že poplatok za upomienku predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré vznikli v súvislosti s omeškaním dlžníka. Poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi spočívajúcu v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a následkoch nesplácania úveru a môže tak tieto negatívne dôsledky aj včas odvrátiť. K nepriznaniu úroku uviedol, že úrok si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákona č. 129/2010 Z. z.. Uviedol, že samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. K povoleniu žalovanému splácať dlh v mesačných splátkach mal za to, že rozsudok v tejto časti nie je náležite odôvodnený, pričom dal do pozornosti konštantnú judikatúru súdov. Ďalej uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali a odôvodňovali možnosť pripustenia splátok. Poznamenal, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia. Poukázal na ust. § 232 ods. 2 až 4 Civilného sporového poriadku, kde výnimka zo zásady splnenia povinnosti uloženej súdom do troch dní od právoplatnosti rozsudku je založená na vlastnej úvahe súdu. Len výnimočne v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu ako zákonom určenú lehotu na plnenie. Uvedená exkluzivita musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili takýto záver súdu. Namietal, že v odôvodnení neuviedol stanoviská strán v otázke lehoty plnenia, ani z akých skutočností vo svojom rozhodnutí vychádzal. Z pohľadu uplatneného odvolacieho dôvodu je preto takýto rozsudok podľa odvolateľa nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci a nepreskúmateľnosť, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne

svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. Žalobca tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor v merite veci aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

15. Možno teda naproti námietkam žalobcu uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

16. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné okrem časti, ktorou súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať dlh v mesačných splátkach po 20,- Eur mesačne.

17. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na zistení, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah, pričom úrokovú sadzbu považoval za neprijateľné dojednanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a za neprijateľné podmienky taktiež považoval aj poplatky účtované za vedenie účtu, upomienky, výzvy a za poskytovanie služieb.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o zriadení účtu je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o zriadení účtu je síce zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku, avšak odvolací súd uvádza, že aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú.

19. Odvolací súd uvádza, že Zmluva o zriadení účtu neupravuje, aké konkrétne odplaty za služby, resp. sankcie za porušenie povinností a za akých podmienok by bol žalovaný povinný platiť. Zmluva o zriadení účtu len odkazuje na VOP a Sadzobník poplatkov, ktoré neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu. Sadzobník poplatkov a VOP predstavujú podmienky, ktoré vypracoval žalobca a ktoré presadzuje.

Vzhľadom na to, že ide o tzv. firemné podmienky, tieto musia byť podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka individuálne dojednané, z čoho vyplýva, že malo ísť teda o také podmienky, s ktorými sa žalovaný mal možnosť pred podpisom zmluvy oboznámiť a ovplyvniť ich obsah.

20. V zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP a Sadzobník poplatkov na ktoré odkazuje Zmluva o zriadení účtu nemožno považovať za individuálne dojednané, teda uvedené spôsobuje ich neprijateľnosť. Odvolací súd poukazuje na to, že individuálnosť dojednaní takýchto podmienok nie je daná tým, že na Sadzobník poplatkov i VOP zmluva odkazuje. To, že uvedené VOP a Sadzobník poplatkov neboli individuálne dojednané vyplýva nakoniec aj z toho, že neboli žalovaným podpísané a neboli ani odátumované. Pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie o úroku obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, ide o dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odpate. Uvedené preto splyva so všetkými ostatnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. Navyiac, VOP predstavujú rozsiahly na 39. strán uvedený súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi.

21. V Úrokových sadzbách produktov účinných od 15.01.2017 predložených žalobcom je uvedená výška úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní účtu 28 %. Z bodu 3.12 VOP ďalej vyplýva, že nepovolené prečerpanie sa považuje za porušenie zmluvných povinností klienta, s ktorým je spojená povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v zmysle Sadzobníka. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nepovolené prečerpanie predstavuje porušenie povinnosti klienta, s ktorým sa spájajú sankcie, a to úrok z nepovoleného prečerpania a zmluvná pokuta.

22. Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.08.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13.03.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Zároveň je potrebné uviesť, že úrok vo výške 28% ročne v danom prípade predstavuje sankciu za porušenie povinnosti spotrebiteľa. Dojednanie o takomto neúmerne vysokom plnení za stavu, že nepovolené prečerpanie je zo strany dodávateľa možné zároveň postihnúť aj ďalšou sankciou, a to zmluvnou pokutou, nepochybne spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje jeho neprijateľnosť, neplatnosť v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Nakoľko je dojednanie o výške úroku v celom rozsahu neprijateľné, nemožno ho ďalej ani moderovať. V tomto smere odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015, č. k. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016, č. k. 21Co/10/2016-72, v ktorom súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok žalobcu je pre svoju neprijateľnosť (pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) neplatná.

23. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, pokiaľ nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na úrok vo výške 28 % ročne (p.a.), pretože ho považoval za neprijateľný. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobca poukazuje predovšetkým na príslušné články všeobecných obchodných podmienok, ktoré majú byť súčasťou zmlúv uzavretých medzi bankou a klientom a tvoria časť ich obsahu.

24. Vo vzťahu k poplatkom za upomienky a poplatkom za výzvu odvolací súd uvádza, že náklady za upomienky a výzvy nemôžu mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mali povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné a netransparentné. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Je za hranicou rozumného úsudku, aby náklady vo výške 15,- Eur a 30,- Eur sledovali výdavky spojené so spracovaním, vyhotovením a zaslaním upomienky, výzvy. Skutočnosť, že výška poplatkov predstavuje sankciu za nesplnenie dlhu, ide o neprimerane vysoké plnenie a žalobca sa prostredníctvom takéhoto zmluvného dojednania snaží obísť prípadnú požiadavku presne vyčíslíť náklady na vymáhania pohľadávky. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým nepriznal žalobcovi právo na zaplatenie poplatkov za upomienky a poplatku za výzvu.

25. Vo vzťahu k rozsudku Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti H. G. v zmysle ktorého náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že by všeobecné obchodné podmienky, na ktoré sa vo svojej žalobe odvoláva, boli k zmluve pripojené a že by boli žalovanému známe. Navyiac je potrebné dať do pozornosti, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. Teda v prípade, že by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, minimálne je potrebné, aby tieto boli účastníkmi zmluvy i podpísané. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. rozsudok vo výroku III., teda v zamietavej časti ako vecne správny potvrdil.

27. Pokiaľ ide o povolenie splácania dlhu v splátkach, tu prvoinštančný súd rozhodol iba na základe bianko tvrdení žalovaného, teda bez toho, aby svoje rozhodnutie podložil všetkými potrebnými skutočnosťami, ktoré by presvedčivo zdôvodnili jeho záver, že vzhľadom na povahu prejednávaného sporu, na povinný nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. K významným hľadiskám v tomto smere patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v tomto spore pre žalobcu príliš ťaživé. Je potrebné prihliadať nie len na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu (pozri napr. R 87/1966 a R 117/1967).

28. Preto bolo potom potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť a podľa § 391 C.s.p., a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie sa opätovne zaoberať otázkou možného povolenia splácania dlhu žalovanému v splátkach v intenciách naznačených odvolacím súdom, o nej nanovo rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).